

Norskan har ett så fint ord för handarbete, nämligen husflit. Det inbegriper allehanda verksamheter som har med slöjd, stickning och sömnad etc. att göra. I den samiska kulturen utgör handarbetet tillsammans med språket, berättelserna och rennäringen själva basen i kulturbegreppet. Ezra Pound har i något sammanhang sagt att all god konst är i någon mening provinsial. Det vill säga den tar avstamp i en djupt känd erfarenhet och ur en tradition. Detta kommer så klart för mig när jag ser Britta Marakatt-Labbas utställning "Underjordiskas ursinne" på galleri Aurora ute på universitetet.

Hon gräver verkligen där hon står och har ur den samiska husfliten utvecklat ett bildberättande som visserligen hämtar broderiteknik och format ur den kvinnliga samiska hantverkstraditionen men som hon förädlat till ett nytt unikt gestaltande konstnärligt uttryck. Hon kombinerar sina små bildbroderier med screentryckta ytor och textila collage. Rätt som det är frigör sig stygnen och hon låter sömmarna löpa över bildytorna i rytmiska mönster. Understundom vacklar nåltagen oförutsägbart hit och dit, oregelbundet. I nästa stund stramar det till sig, kniper ihop, blir prydligt, nästan prudentligt. Små figurer tar gestalt för att beskåda stjärnhimlen medan den förbiilande renen med vargen "Hungrig" fastbiten i manken stänker blodröda droppar över snötäcket. Ur textilerna växer utsagor om livet och hur det kan levas norr om polcirkeln. Berättelser om tro, myter och ursprung.

De flesta av Britta Marakatt-Labbas textiler är små arbeten i kammarformat med undantag av applikationerna "Brevet" och "Svävande". I dessa arbeten har hon tagit ut svängarna ordentligt. "Brevet" för tankarna till ett av hennes offentliga arbeten utfört på Posten Frimärken i Kiruna. Den här bilden, som ser nästan ut som en replik på det brevet, är en textil försändelse försedd med ett samiskt frimärke. En radikal partsinlaga i debatten om urbefolkningarnas rättigheter.

I övrigt handlar hennes utställning mer om det inre livet än om det yttre. Mytologin har en central plats i hennes bildvärld. Urmodern dyker upp i flera versioner. Anfäder och anmodrar flyger ur sina gravar tillsammans med själarna för att samlas i en metafysisk himmel fylld av urkraft. Det handlar om transcendens, om nedärvd visdom, om kvinnlig och samisk identitet. I utställningen ingår även en svit akvareller. De förmår dessvärre inte, bortsett från den fina målningen "Ahkkut", att tillföra något till helhetsintrycket. De känns mer som skisser och idénoteringar och har inte riktigt den unicitet och de referenser till kulturtraditionen som de textila arbetena har.

Sann konst är, oaktat sitt ursprung, ett internationellt fenomen i den betydelsen att det är ett tilltal från människa till människa och att vi i grund och botten ändå är rätt lika varandra. Vi har alla samma grundläggande behov vare sig vi bor i Soppero eller New York.

Det är därför Britta Marakatt-Labbas bilder angår oss.

Bertil Sundstedt